

Basso continuo

Gra je jeden lub kilku muzyków – to jedna z tajemnic muzyki baroku...

Praktyka charakterystyczna dla muzyki [baroku](#) polegająca na graniu harmonicznego akordowego towarzyszenia do muzyki wykonywanej przez solistę. Partia *basso continuo* (także w skrócie: *continuo*) mogła być realizowana przez różne instrumenty, w zależności od decyzji wykonawców, choć musiał pojawić się przynajmniej jeden instrument, na którym można wykonywać [akordy](#); najczęściej był to [klawesyn](#) lub [organy](#), czasem też instrument strunowe, takie jak [lutnia](#) czy [harfa](#). Dodatkowo używano instrumentów grających w niskim rejestrze, podkreślających linię basu, na przykład [wiolonczeli](#), wioli basowej czy [fagotu](#). Zapis partii *basso continuo* był w formie [basu cyfrowanego](#), w którym nad pojedynczą linią głosu basowego, odzwierciedlającą najniższe dźwięki, zapisane są cyfry, informujące improwizującego wykonawcę o tym, jakie [akordy](#) mają zostać zagrane.